

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/122/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114228704
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2114228704.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, IČO: 31 749 542, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava 37, zastúpený splnomocnencom: AENEA Legal s.r.o., IČO: 35 951 125, so sídlom Jozefská 3, Bratislava, proti žalovaným: 1. B. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X, P., 2. E. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X, P., o zaplataenie 14.255,47 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21.12.2016 č.k. 10C/563/2015-193, v jeho zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania ruší a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie v prvom odseku výroku žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 5.881,11 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.881,11 Eur od 14.01.2015 až do zaplataenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V druhom odseku výroku vo zvyšku žalobu zamietol a v treťom odseku výroku rozhodol, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 17,48%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 1 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1 písm. b), § 8 ods. 1 písm. a), § 12 ods. 1 a 2 zákona č. 24/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania, § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 48 ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 511 ods. 1, § 517 ods. 1, § 565 Obč. zákonníka, § 1 ods. 3 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 Obchodného zákonníka. Vecne argumentoval tým, že žalobca uzavrel so žalovanými Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 203/4/2000, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 19.916,35 Eur. V predmetnej veci súd posúdil predmetnú zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú, bez ohľadu na to, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca je samostatnou právnickou osobou v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení platnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy medzi stranami sporu, pričom v § 1 ods. 1 má vymedzený predmet svojej činnosti, teda pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, pričom v § 3 sú zrejmé zdroje tohto fondu, ktorými sú okrem iného aj splátky úrokov z úverov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj výnosy z prostriedkov fondu uložených v banke s výnimkou výnosov z prostriedkov poskytnutých fondu zo štátneho rozpočtu. Z uvedeného vyplýva, že ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, z čoho vyplýva, že ide vlastne o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto aj žalobcu je možné subsumovať podľa ustanovenie § 52 ods. 1 OZ. Žalovaní sú nepochybne spotrebiteľmi, ktorí služby a pôsobnosť žalobcu využili v zmysle zákona č. 124/1996 Z.z. a nevystupovali v predmetnom právnom vzťahu v rámci svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), pričom v záverečných ustanoveniach (článok XII.

ods. 3) sa uvádza, že právne vzťahy sa medzi účastníkmi riadia najmä Občianskym zákonníkom a predovšetkým zákonom č. 124/1996 Z.z.. V závislosti od toho súd posúdil predmetnú zmluvu ako zmluvu uzavretú medzi účastníkmi tohto konania ako zmluvu spotrebiteľskú, a to bez ohľadu na to, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 1 ods. 3 písm. p/ citovaného zákona). Argumentácia žalobcu v tomto smere uvedená v jeho vyjadrení je správna, avšak nemožno k nej prihliadnuť v jeho prospech, pretože nie je právne významné, že predmetná úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania nebola zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ je daný jej spotrebiteľský charakter v širšom slova zmysle, a to v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, ktorý súd v predmetnej veci na právny vzťah účastníkov aplikoval. Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru pod č. 203/4/2000 bola uzavretá (okrem iného) podľa § 497 Obchodného zákonníka, čo taktiež potvrdzuje dodávateľský charakter organizácie žalobcu v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaní vystupujú v tomto právnom vzťahu ako spotrebiteľia, je nutné v ich prospech vyložiť ustanovenie § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom bez ohľadu na text zmluvy, ktorou je spotrebiteľ viazaný, nemôže si zhoršiť svoje zmluvné postavenie tak, že by nevyužil práva, ktoré mu poskytuje Občiansky zákonník (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod). Aplikačná prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať (od 01.01.1992), avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na vadnosť právneho úkonu vrátane odstúpenia v spotrebiteľskoprávnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia. (porov. tiež 5MCdo 20/09).

3. Žalobca sám naformuloval zmluvu (štandardná typová zmluva) a dobrovoľne sa rozhodol využiť ustanovenie zmluvy o odstúpení, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré zmluvu komplexne nerušia s účinkami od momentu jej uzavretia (napr. výpoveď, strata výhody splátok). V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca v priebehu konania odstúpil od zmluvy v zmysle ustanovení zmluvy z dôvodu porušenia povinností žalovanými, ktorí sa dostali do omeškania s plnením viac ako 6 mesačných splátok, pričom žalobca riadne preukázal doručenie odstúpenia od zmluvy. Žalobca ako veriteľ požadoval od žalovaných v 1. až 2. rade okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov. Dlžnú sumu ku dňu 12.12.2014 vyčíslil vo výške 14.255,47 Eur. Odstúpenie bolo účinné dňom jeho doručenia žalovanému v rade 2. rade dňom 07.01.2015, žalovanému v rade 1 dňa 29.12.2014 (uložením zásielky na doručovacej pošte), kedy sa zásielka s odstúpením dostala do sféry jeho dispozície. Na odstúpenie od zmluvy ako jednostranného právneho úkonu žalobcu adresovaného žalovaným v 1. až 2. rade je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie ustanovenia Obchodného zákonníka. Podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc - § 48 ods. 2) pričom zo zrušenej zmluvy sú účastníci v zmysle § 457 OZ povinní vrátiť poskytnuté plnenie. Pokiaľ žalovaní dostali plnenie vo forme peňažných prostriedkov v sume 19.916,35 Eur, sú povinní vrátiť plnenie v rovnakej výške. Akékoľvek iné zmluvné dojednanie, ktoré by zaväzovalo spotrebiteľa i po odstúpení od zmluvy platiť úver aj s úrokmi, poplatkami a ostatnými nákladmi ako keby k odstúpeniu nedošlo, je v rozpore s § 54 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie zmluvy o úvere, podľa ktorého má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy, je upravené nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 a § 457 Občianskeho zákonníka, preto je pre rozpor s § 54 Občianskeho zákonníka neplatné. Pripadné posudzovanie obchodnoprávnej úpravy odstúpenia od zmluvy je v danej veci neakceptovateľné, pretože pri odstúpení od zmluvy je potrebné vychádzať z § 48 Občianskeho zákonníka, pričom ide aj o zákonný dôvod odstúpenia od zmluvy a použitie obchodnoprávnej úpravy nie je pre žalovaného výhodnejšie. Žalovaní doposiaľ zaplatili žalobcovi sumu 14.035,25 Eur. Súd zaviazal žalovaných zaplatiť rozdiel vo výške 5.881,11 Eur (19.916,35 Eur - 14.035,25 Eur) spoločne a nerozdielne, nakoľko išlo o spoločný záväzok žalovaných v 1. až 2. rade, súd ďalej zaviazal žalovaných na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05% ročne počítaným zo sumy 5.881,11 Eur od 13.01.2015 do zaplatenia. Úrok vo výške 5,05% súd priznal na základe skutočnosti, že vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol momentom nesporného odstúpenia od zmluvy v januári 2015 (účinky momentom doručenia), a preto súd naň aj aplikoval právne predpisy platné v čase vzniku omeškania. Vo zvyšku súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

4. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, teda zo skutočnosti, že žalobcovi bola priznaná suma 5.881,11 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,05% k

počítaným zo sumy 5.881,11 Eur od 14.01.2015 až do zaplatenia, pričom vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že nárok na ich náhradu majú žalovaní, a to v pomere akom boli úspešní v konaní. Keďže súd návrhu v časti o zaplatenie sumy 5.881,11 Eur s príslušenstvom vyhovel a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Žalobca bol úspešný v časti konania o zaplatenie sumy 5.881,11 Eur s príslušenstvom a vo zvyšnej časti bol neúspešný - pôvodne sa domáhal zaplatenia sumy 14.255,47 Eur. Potom podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech žalobcu v rozsahu 41,26% (5.881,11 Eur : 14.255,47 Eur x 100) a úspech žalovaného v rozsahu 58,74%. Čistý úspech žalovaných vypočítaný ako 58,74% (jeho hrubý úspech) - úspech žalobcu 41,26% = 17,48%. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 17,48%. Súd konštatuje, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, posúdiac jeho obsah v jeho zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania, a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovaných zaplatiť mu náhradu trov konania, alebo tento rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a to z dôvodov v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Podľa názoru žalobcu úver poskytnutý žalovanému zo strany žalobcu nemožno považovať za spotrebiteľský a rovnako ani Zmluvu o poskytnutí podpory č. 203/4/2000 (ďalej len "Zmluva o úvere") nemožno považovať za spotrebiteľskú. Podľa § 1 ods. 3 písm. p) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "Zákon o spotrebiteľských úveroch"), v danej veci nejde o spotrebiteľský úver. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka: "Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti." Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Obchodný zákonník"): "Podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku." Podnikaním je podľa Obchodného zákonníka len taká činnosť, ktorú vykonáva podnikateľ, a zároveň kumulatívne spĺňa všetky znaky, ktoré zákon požaduje, teda tie, ktoré sú taxatívne vymenované v odseku 1: samostatnosť, sústavnosť, uskutočnenie vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Samostatnosť pri výkone podnikateľskej činnosti podnikateľom je potrebné vykladať v tom zmysle, že podnikateľ sám rozhoduje o spôsobe a formách svojej podnikateľskej činnosti, ergo nie je podriadený inému subjektu. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že pre naplnenie zákonnej definície podnikania je potrebné kumulatívne splnenie všetkých vyššie uvedených pojmových znakov. V záujme poskytnutia ucelenej definície pojmu podnikateľská činnosť, resp. podnikanie, je nevyhnutné poukázať aj na vymedzenie pojmu "podnikateľ" tak, ako ho chápe Obchodný zákonník, nakoľko z výslovného znenia zákonnej definície podnikania je zjavné, že sa ním rozumie výlučne činnosť vykonávaná podnikateľom. Naopak, pojem obchodná činnosť nie je definovaný žiadnym právnym predpisom, v zásade sa pod ňu subsumuje činnosť predstavujúca výkon povolania, profesie alebo iný charakter obchodnej činnosti majúci základ v osobitnom právnom režime (napríklad v osobitnom zákonnom štatúte), pričom sa kladie dôraz na kvalifikovanosť danej činnosti a profesionalitu jej výkonu. Taktiež býva tento pojem charakterizovaný ako výkon činnosti smerujúcej k tvorbe zisku s predmetom zameraným na poskytovanie služieb alebo predaj tovarov na základe osobitnej kategórie povolenia/licencie, resp. na základe osobitného zákonného štatútu. V § 2 ods. 1 Zákona o ŠFRB je ustanovené, že správcom Žalobcu je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len "MDVRR SR"). V nadväznosti na uvedené je evidentné, že žalobca nekoná samostatne, nakoľko je spravovaný MDVRR SR, čo podčiarkuje aj ďalšie ustanovenie v § 20 ods. 1 Zákona o ŠFRB, podľa ktorého podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister. Žalobca je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t.j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. ŠFRB je na účely Zákona o ŠFRB finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013. S ohľadom na uvedené je zjavné, že ŠFRB plní úlohy a vykonáva činnosti za podmienok presne vymedzených Zákomom o ŠFRB, resp. ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a nadväzujúcimi vykonávacími predpismi, prostredníctvom ktorých dochádza k realizácii štátnej bytovej politiky, poskytovaniu štátnej pomoci (finančnej podpory) a napĺňaniu verejného záujmu (rozširovanie a zveľaďovanie bytového fondu), čo samo o sebe nepredstavuje podnikateľskú činnosť ani obchodnú činnosť s cieľom tvorby

zisku. Zohľadňujúc aktuálne platnú legislatívu vymedzujúcu rámec fungovania a činnosti ŠFRB, je možné konštatovať, že ŠFRB nevykonáva svoju činnosť nezávisle a samostatne v miere typickej pre subjekty vykonávajúce štandardné obchodné a podnikateľské činnosti, nakoľko ex lege podlieha správe Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, hospodári podľa schváleného rozpočtu zapojeného finančnými vzťahmi na rozpočet Ministerstva, o zmenách v jeho rozpočte rozhoduje minister sám alebo po predchádzajúcom písomnom súhlase Ministerstva financií Slovenskej republiky; podlieha kontrole svojej činnosti Ministerstvom; jeho základný vnútorný predpis upravujúci jeho organizáciu a činnosť podlieha schváleniu Ministerstva. Ďalšou skutočnosťou, ktorá potvrdzuje, že činnosť Žalobca nie je obchodnou alebo inou podnikateľskou je, že v zmysle § 4 ods. 1. Zákona o ŠFRB to, prostriedky fondu možno použiť len na štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu a výdavky súvisiace s činnosťou fondu, čiže nedochádza k rozdeleniu zisku, ako je to obvyklé pri obchodných spoločnostiach, ale Žalobca je viazaný zákonom a jeho prostriedky môže použiť výlučne len na tieto dva účely. Za pojmový znak podnikania "za účelom dosiahnutia zisku" možno považovať vtedy, keď hlavným účelom podnikania je dosiahnutie zisku (majetkového prospechu), t.j. vyvíjaná činnosť podnikateľa s úmyslom dosiahnutia zisku. Na základe Zmluvy o úvere bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 600 000,- Sk pri základnej úrokovej sadzbe 3,6% s lehotou splatnosti 30 rokov, pričom v rozhodnom čase poskytovali banky porovnateľné úvery pri základnej úrokovej sadzbe v rozpätí medzi 9% až 10%. Z uvedených skutočností vyplýva, že činnosť ktorú žalobca vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Zároveň je potrebné zdôrazniť aj nasledujúce odlišnosti vo fungovaní ŠFRB, ktoré priamo alebo nepriamo potvrdzujú právny záver, že činnosť ŠFRB nenapĺňa pojmové znaky podnikania. ŠFRB neposkytuje podporu (úvery) na štandardnom princípe trhového hospodárstva radosťou sa ponukou a dopytom, nakoľko neprispôsobuje účel poskytovaných podpôr, ich výšku ani úrokové sadzby dopytu na trhu; podpora ŠFRB je poskytovaná Zákonom o ŠFRB presne vymedzenému okruhu žiadateľov bez ohľadu na reálny dopyt na trhu; výška úrokových sadzieb uplatňovaných ŠFRB je presne stanovená Vyhláškou, pričom je podstatne nižšia ako pri klasických komerčných finančných inštitúciách, a to od 0,5% do maximálne 1%, resp. 2%, a pri niektorých žiadateľoch môže byť dokonca 0% (t.j. bezúročné poskytnutie peňažných prostriedkov); ŠFRB je oprávnené za podmienok vopred predpokladaných Vyhláškou znížiť výšku poskytnutého úveru (de facto odpustiť časť poskytnutého úveru). Popísané aspekty činnosti ŠFRB evidentne zdôrazňujú napĺňanie verejného (celospoločenského) záujmu a vládnej politiky zveľaďovania a rozširovania bytového fondu v Slovenskej republike. Komerčný záujem na dosiahnutí zisku je potlačený, resp. v prípade poskytovania bezúročných úverov aj úplne absentujúci, ergo zmysel relatívne prísnej právnej úpravy spotrebiteľských právnych vzťahov so zameraním sa na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je v prípade ŠFRB nelogický, pretože už samotné zriadenie ŠFRB zákonom, podmienky fungovania a jeho účelové určenie je zamerané na ochranu a pomoc komerčne znevýhodneným žiadateľom o financovanie výstavby a bývania. Žalobca ako právnická osoba zriadená Zákonom o ŠFRB je účelovým fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľská zmluva v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, t.j. Zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 261 Obchodného zákonníka vyjadruje spôsob úpravy obchodných záväzkových vzťahov, t.j. upravuje podmienky, po splnení ktorých sa obligatórne uplatní úprava Obchodného zákonníka v záväzkových vzťahoch. Ide o povahu, resp. podstatu samého vzťahu, a to bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkových vzťahov. V týchto prípadoch nie je rozhodujúci subjekt, ale objekt záväzkového vzťahu, t.j. dominantným znakom týchto vzťahov je obsahová stránka než vlastnosť subjektu - môže vzniknúť medzi osobami, ktoré nemajú povahu podnikateľských subjektov (nepodnikatelia). Z dikcie tohto zákonného kognitného ustanovenia, ktoré má prednosť pred zmluvnou úpravou, vyplýva, že vymenované záväzkové vzťahy sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah. Zmluva o úvere je úverovou zmluvou uzatvorenou podľa § 497 Obchodného zákonníka, to znamená, že na ustanovenia Zmluvy o úvere sa vzťahujú právne normy Obchodného zákonníka. Ustanovenia § 261 ods. 6 ako i ustanovenie § 263 Obchodného zákonníka pôsobia ako ius cogens, t.j. aplikáciu týchto zákonných ustanovení preto zmluvné strany v ich právnom vzťahu nemôžu vylúčiť. Vzhľadom na explicitnosť ust. § 261 ods. 6 v korelácii s ust. § 263 Obchodného zákonníka nemôžu zmluvné strany žiadnou interpretáciou eliminovať použitie všeobecných ustanovení o obchodných záväzkových vzťahoch v ich záväzkových vzťahoch. Takáto interpretácia by viedla k obchádzaniu zákona - Obchodného zákonníka, ktorý má v tejto časti vo vzťahu k Občianskemu zákonníku vzťah predpisu lex specialis. Na podporu uvedeného tvrdenia žalobca uviedol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Cdo 120/2010 z 29.03.2012, ktorý skonštatoval, že Zmluva

o úvere, ktorú uzatvoril žalobca je zmluvou o úvere v zmysle Obchodného zákonníka a vzťahujú sa na ňu ustanovenia tohto právneho predpisu. V právnom vzťahu vyplývajúcom zo Zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka v takomto vzťahu, sa jeho subjekty riadia Obchodným zákonníkom. Skutočnosť, že ide o absolútny obchod vylučuje dohodou strán o voľbe Obchodného zákonníka v zmysle § 262 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka (tzv. voľbu práva). Ide teda o kogentnú povahu citovaného právneho ustanovenia, ktorá spôsobuje, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2000, sp. zn. 4 Obo 115/99). Možno preto uzavrieť, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo ustanovenie § 261 ods. 3, písm. d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, t. j. ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho normatívneho (zaväzujúceho) účinku dohodou zmluvných strán. Žalobca má za to, že vzťah založený medzi žalobcom a žalovanými je obchodnoprávnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v ustanoveniach § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Medzi žalobcom a žalovanými bolo pre prípad omeškania s úhradou omeškaných splátok zo Zmluvy o úvere dojednané právo požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10% z tejto dlžnej sumy v čl. VIII bod 8.4. Zmluvy o úvere. Vzhľadom k tomu, že sa žalovaní I. a II. sa dostali do omeškania s úhradou splátok, t.j. ku dňu 12.12.2014 sa omeškali s úhradou 13 splátok, bol žalobca v zmysle ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka oprávnený od Zmluvy o úvere odstúpiť, pričom od Zmluvy o úvere odstúpil v súlade s ustanovením § 506 Obchodného zákonníka, nakoľko článok VIII. bod 8.4. Zmluvy o úvere dáva žalobcovi ako veriteľovi právo požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie zmluvnej pokuty. V zmysle § 506 Obchodného zákonníka je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Je nepochybné, že ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka po odstúpení od zmluvy požaduje vrátenie nielen dlžnej sumy, ale aj úrokov ako ceny poskytnutých peňazí. Preto je opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka dlžník naďalej platil tak úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania, ktoré sú buď zmluvne dojednané, alebo zákonné (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka). V opačnom prípade by sa veriteľ, využívajúc oprávnenie dané mu zákonom odstúpiť od zmluvy o úvere, ktoré je dôsledkom porušenia povinnosti dlžníka, dostal do horšieho postavenia, ako mal pred porušením povinnosti dlžníkom. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33 Cdo 113/2008 z 09.02.2010, ako aj rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Cob/239/2015. Pri odstúpení veriteľa od zmluvy z dôvodu omeškania dlžníka s vrátením splátok má veriteľ právo žiadať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Povinnosť platiť úroky z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere, a trvá, teda pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Úroky z úveru predstavujú cenu, za ktorú veriteľ úver dlžníkovi poskytol, a pokiaľ dlžník tento úver nevráti, má veriteľ právo aj na úroky z úveru tak, ako to bolo dohodnuté. Toto právo vyplýva veriteľovi priamo zo zákona, z cit. úpravy § 506 Obchodného zákonníka. Rovnaký záver vyplýva z uznesenia NS SR sp. zn. 4 Obo143/1998. V zmysle článku VIII. bod 8.4 a 8.5. Zmluvy o úvere boli medzi žalobcom a žalovaným jednoznačne určené podmienky a zmluvné povinnosti, pri porušení ktorých je oprávnený požadovať zaplatenie zmluvnej pokuty zo strany žalovaných. Žalobca odstúpil od Zmluvy podaním zo dňa 22.12.2014 (ďalej len "Odstúpenie"), a to z dôvodu, že žalovaní boli ku dňu 12.12.2014 v omeškani s úhradou 13 mesačných splátok v sume 1.108,66 Eur. Žalobca pred zaslaním samotného odstúpenia zaslal žalovaným výzvu na úhradu zo dňa 14.10.2014, v ktorej ich vyzval na úhradu dlhu na zameškaných splátkach v sume 927,56 Eur. Pri určení zmluvnej pokuty je nevyhnutné, aby určenie zmluvnej pokuty bolo jednoznačné, tak aby výška zmluvnej pokuty mohla byť dostatočne určená. Žalobca a žalovaní sa v Zmluve výslovne dohodli, že ak dôjde k naplneniu bodu 8.4 Zmluvy, teda k splneniu vyššie uvedených podmienok, sú žalovaní povinní uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy, ktorá pozostáva zo súčtu zostatku istiny a úroku. Žalobca v uvedenom ustanovení presne a jednoznačne definoval, čo predstavuje celú dlžnú sumu. Celá dlžná suma pozostáva zo súčtu zostatku istiny a úroku, ktoré žalobca vyčíslil v odstúpení. V uvedenom ustanovení je teda spôsob určenia výšky zmluvnej pokuty jednoznačný, a to vo vzťahu k základu, z ktorého sa vypočítava ako aj vo vzťahu k spôsobu výpočtu. Vzhľadom na uvedené bola zmluvná pokuta vypočítaná nasledovne: nesplatená istina + nesplatený zmluvný úrok) x 10 : 100 = suma zmluvnej pokuty, t.j. (14.255,47 Eur + 603,31 Eur) x 10 : 100 = 1.485,88 Eur. Žalobca má za to,

že ustanovenie o zmluvnej pokute bolo v Zmluve dojednané dostatočne a zrozumiteľne v intenciách príslušných zákonných ustanovení. Rozhodnutie súdu je zmätočné, nakoľko súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že predmetná zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl., argumentácia žalobcu v tomto smere uvedená v jeho vyjadrení je správna, avšak nemožno k nej prihliadnuť v jeho prospech, Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru bola uzavretá (okrem iného) podľa § 497 Obchodného zákonníka, no na druhej strane nie je možné hodnotiť právny vzťah žalovaný predmetnou zmluvou medzi účastníkmi ako vzťah obchodného charakteru. Vzhľadom k uvedenej skutočnosti žalobca zastáva názor, že odôvodnenie rozsudku je zmätočné, nakoľko súd sa obmedzil len na skonštatovanie, že existujú dôvody, pre ktoré žalobcovi nepriznal žalovaný nárok, avšak tieto bližšie nevymedzil. Z uvedeného dôvodu žalobca považuje takéto odôvodnenie za nepreskúmateľné. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Cdo 171/2005). Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdov svoje rozsudky odôvodniť a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. (ÚS 84/1994). Ak všeobecný súd odmieta predostretú právnu argumentáciu, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s ňou dostatočným a výstižným spôsobom vysporiada, a to tak, aby bolo zrejmé, aké dôvody ho k tomu viedli. Obdobne ako v skutkovej oblasti i v oblasti nedostatočne vyloženej a odôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a najmä k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo však je v rozpore so zásadami spravodlivého procesu. (US 176/1996)

Niektoré súdy Slovenskej republiky majú tendenciu prijímať vo svojich rozhodnutiach záver, podľa ktorého žalobca vystupuje a koná v rámci svojej činnosti ako "dodávateľ" v zmysle zákonnej definície uvedenej v § 52 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Občiansky zákonník"). Žalobca a rovnako ani jeho nadriadený orgán Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky sa s uvedeným názorom nestotožňujú. Pri posudzovaní činnosti žalobcu je potrebné vychádzať zo základných ustanovení Zákona o ŠFRB, podľa ktorých sa financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu uskutočňuje prostredníctvom fondu. Fond je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu. Zo zákonného vymedzenia jednoznačne vyplýva, za akým účelom je žalobca oprávnený použiť finančné prostriedky ako aj tá skutočnosť, že nevykonáva obchodnú, resp. podnikateľskú činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ktorý by sa následne prerozdeľoval. Finančné prostriedky, s ktorými žalobca hospodári sú okrem iného aj finančné prostriedky Európskej únie a dotácie zo štátneho rozpočtu, ktoré ani na spomínaný účel nemôžu byť použité. Aj samotné hospodárenie žalobcu sa riadi podľa schváleného rozpočtu, ktorý je navyše zapojený finančnými vzťahmi na rozpočet Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len "Ministerstvo"), ktoré je správcom fondu a vykonáva kontrolu. Žalobca poukázal na viaceré rozsudky súdov SR, ktoré predmetný zmluvný vzťah neposúdili ako vzťah spotrebiteľský, a to napr. rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 14C/323/2013-320, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/249/2016, rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 14C/183/2015-121, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 15Csp/130/2016, rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/1/2014, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 33/2012. Žalobca poukázal tiež na dôvodovú správu k novele zákona č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní, schválenej NR SR dňa 07.09.2017, podľa ktorej Zmluva o poskytnutí podpory nie je typovou, formulárovou zmluvou, a tiež ŠFRB nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ a podpora poskytnutá vo forme úveru nie je spotrebiteľskou zmluvou ani spotrebiteľským úverom.

6. Žalovaní 1 a 2 odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadrili.

7. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku),

preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spolu so závislým výrokom o náhrade trov konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je návrh žalobcu, ktorým sa domáha od žalovaných 1 a 2 zaplata istiny vo výške 14.255,47 Eur, zmluvného úroku vo výške 603,31 Eur, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 20,43 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 14.255,47 Eur od 06.02.2015 do zaplata istiny, zmluvnú pokutu vo výške 1.485,88 Eur, titulom odstúpenia od zmluvy o úvere.

10. Preskúmaným rozsudkom súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a prvým odsekom výroku žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 5.881,11 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.881,11 Eur od 14.01.2015 až do zaplata, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na to, že táto časť rozsudku nebola účinne napadnutá odvolaním (subjektívne právo podať odvolanie v tejto časti patrí len žalovaným, t.j. sporovým stranám, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté a nepatrí žalobcovi, v prospech ktorého rozhodnuté bolo), pričom nejde o výrok závislý, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

11. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, či vec správne právne posúdil, ak dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je vo zvyšnej časti nad rámec priznaného plnenia v prvom odseku výroku, daný.

12. Odvolací súd je pri preskúvaní odvolaním napadnutého rozhodnutia zásadne viazaný uplatneným rozsahom a dôvodmi odvolania, vyplýva z toho mimo iného to, že pri preskúvaní správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie môže prihliadať len k tým dôvodom, ktoré odvolateľ v odvolaní označil, nie je viazaný rozsahom odvolania len v prípadoch uvedených v ustanovení § 379 písm. a), b), c) Civilného sporového poriadku (nejde o daný prípad), pričom však vždy musí prihliadnuť k vadám týkajúcich sa procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

13. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu vo zvyšnej časti nad rámec priznaného plnenia v prvom odseku výroku, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je daný, keď posúdil zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu, od ktorej žalobca odstúpil s účinkami v zmysle ust. § 48 ods. 1 a 2 OZ, a tak žalobcovi vznikol nárok len na vrátenie dlžnej istiny úveru.

14. Súd prvej inštancie argumentoval tým, že žalobca uzavrel so žalovanými Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 203/4/2000, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 19.916,35 Eur, pričom súd posúdil predmetnú zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú, bez ohľadu na to, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca je samostatnou právnickou osobou v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní v znení platnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy medzi stranami sporu, pričom v § 1 ods. 1 má vymedzený predmet svojej činnosti, teda pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, pričom v § 3 sú zrejme zdroje tohto fondu, ktorými sú okrem iného aj splátky úrokov z úverov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj výnosy z prostriedkov fondu uložených v banke s výnimkou výnosov z prostriedkov poskytnutých fondu zo štátneho rozpočtu, a tak podľa súdu prvej inštancie z uvedeného vyplýva, že ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, ide vlastne o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto aj žalobcu je potrebné považovať za dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 OZ.

15. Odvolací súd sa s vyššie uvedeným právnym posúdením zmluvného vzťahu sporových strán súdom prvej inštancie nestotožňuje. Nie je sporné, a potvrdil to aj súd prvej inštancie, že zmluva o úvere uzavretá

medzi stranami nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Sporným zostáva a rozhodujúcou právnou otázkou je, či sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu alebo nie, keď spotrebiteľská zmluva v zmysle § 52 a nasl. OZ je definovaná širšie a môže ňou byť aj zmluva, ktorá nemá charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

16. Základným definičným znakom spotrebiteľskej zmluvy je to, že ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, pričom zákonná definícia subjektu dodávateľa je obsiahnutá v ust. § 52 ods. 3 OZ, podľa ktorého dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

17. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorý dôvodne poukázal na to, že podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Podnikaním je podľa Obchodného zákonníka len taká činnosť, ktorú vykonáva podnikateľ, a zároveň kumulatívne spĺňa všetky znaky, ktoré zákon požaduje, teda tie, ktoré sú taxatívne vymenované v odseku 1: samostatnosť, sústavnosť, uskutočnenie vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Samostatnosť pri výkone podnikateľskej činnosti podnikateľom je potrebné vykladať v tom zmysle, že podnikateľ sám rozhoduje o spôsobe a formách svojej podnikateľskej činnosti, a teda nie je podriadený inému subjektu. Pre naplnenie zákonnej definície podnikania je potrebné kumulatívne splnenie vyššie uvedených pojmových znakov. Pojem obchodná činnosť nie je definovaný žiadnym právnym predpisom, v zásade sa pod ňu subsumuje činnosť predstavujúca výkon povolania, profesie alebo iný charakter obchodnej činnosti majúci základ v osobitnom právnom režime (napríklad v osobitnom zákonnom štatúte), pričom sa kladie dôraz na kvalifikovanosť danej činnosti a profesionalitu jej výkonu. Taktiež býva tento pojem charakterizovaný ako výkon činnosti smerujúcej k tvorbe zisku s predmetom zameraným na poskytovanie služieb alebo predaj tovarov na základe osobitnej kategórie povolenia/licencie, resp. na základe osobitného zákonného štatútu.

18. Pokiaľ ide o status žalobcu, v § 2 ods. 1 Zákona o ŠFRB je ustanovené, že správcom žalobcu je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej tiež "MDVRR SR"). V nadväznosti na uvedené je preto evidentné, že žalobca nekoná úplne samostatne, nakoľko je spravovaný MDVRR SR, čo podčiarkuje aj ďalšie ustanovenie v § 20 ods. 1 Zákona o ŠFRB, podľa ktorého podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister. Nič na tom nemení ani to, že žalobca je právnickou osobou s právnou subjektivitou, t.j. s oprávnením vo vlastnom mene konať.

19. Podľa odvolacieho súdu je rozhodujúce, že žalobca je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t.j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. ŠFRB je na účely Zákona o ŠFRB finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013. S ohľadom na uvedené je preto zjavné, že ŠFRB plní úlohy a vykonáva činnosti za podmienok presne vymedzených Zákonom o ŠFRB, resp. ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a nadväzujúcimi vykonávacími predpismi, prostredníctvom ktorých dochádza k realizácii štátnej bytovej politiky, poskytovaniu štátnej pomoci (finančnej podpory) a napĺňaniu verejného záujmu (rozširovanie a zveľaďovanie bytového fondu), čo samo o sebe nepredstavuje ani podnikateľskú činnosť a ani obchodnú činnosť s cieľom tvorby zisku, tak ako dôvodne argumentuje odvolateľ. ŠFRB nevykonáva svoju činnosť nezávisle a samostatne v miere typickej pre subjekty vykonávajúce štandardné obchodné a podnikateľské činnosti, nakoľko ex lege podlieha správe Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, hospodári podľa schváleného rozpočtu zapojeného finančnými vzťahmi na rozpočet Ministerstva, o zmenách v jeho rozpočte rozhoduje minister sám alebo po predchádzajúcom písomnom súhlase Ministerstva financií Slovenskej republiky; podlieha kontrole svojej činnosti Ministerstvom; jeho základný vnútorný predpis upravujúci jeho organizáciu a činnosť podlieha schváleniu Ministerstva.

20. Odvolateľ tiež správne argumentuje, že ďalšou skutočnosťou, ktorá potvrdzuje, že činnosť žalobcu nie je obchodnou alebo inou podnikateľskou je to, že v zmysle § 4 ods. 1. Zákona o ŠFRB prostriedky fondu možno použiť len na štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu a výdavky súvisiace s činnosťou fondu, čiže nedochádza

k rozdeleniu zisku, ako je to obvyklé pri obchodných spoločnostiach, ale žalobca je viazaný zákonom a jeho prostriedky môže použiť výlučne len na tieto dva účely. Za pojmový znak podnikania "za účelom dosiahnutia zisku" možno považovať vtedy, keď hlavným účelom podnikania je dosiahnutie zisku (majetkového prospechu), t.j. vyvíjaná činnosť podnikateľa s úmyslom dosiahnutia zisku. Z uvedených skutočností vyplýva, že činnosť, ktorú žalobca vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky.

21. Zároveň je potrebné prihliadnuť aj na nasledujúce odlišnosti vo fungovaní ŠFRB zdôraznené žalobcom, ktoré priamo alebo nepriamo potvrdzujú právny záver, že činnosť ŠFRB nenapĺňa pojmové znaky podnikania. ŠFRB neposkytuje podporu (úvery) na štandardnom princípe trhového hospodárstva riadiacom sa ponukou a dopytom, nakoľko neprispôsobuje účel poskytovaných podpôr, ich výšku ani úrokové sadzby dopytu na trhu; podpora ŠFRB je poskytovaná Zákonom o ŠFRB presne vymedzenému okruhu žiadateľov bez ohľadu na reálny dopyt na trhu; výška úrokových sadzieb uplatňovaných ŠFRB je presne stanovená Vyhláškou, pričom je podstatne nižšia ako pri klasických komerčných finančných inštitúciách, a to od 0,5% do maximálne 1%, resp. 2%, a pri niektorých žiadateľoch môže byť dokonca 0% (t.j. bezúročné poskytnutie peňažných prostriedkov); ŠFRB je oprávnené za podmienok vopred predpokladaných Vyhláškou znížiť výšku poskytnutého úveru (de facto odpustiť časť poskytnutého úveru). Popísané aspekty činnosti ŠFRB evidentne zdôrazňujú napĺňanie verejného (celospoločenského) záujmu a vládnej politiky zveľaďovania a rozširovania bytového fondu v Slovenskej republike. Komerčný záujem na dosiahnutí zisku je potlačený, resp. v prípade poskytovania bezúročných úverov aj úplne absentujúci, ergo zmysel relatívne prísnej právnej úpravy spotrebiteľských právnych vzťahov so zameraním sa na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je v prípade ŠFRB nelogický, pretože už samotné zriadenie ŠFRB zákonom, podmienky fungovania a jeho účelové určenie je zamerané na ochranu a pomoc komerčne znevýhodneným žiadateľom o financovanie výstavby a bývania.

22. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca ako právnická osoba zriadená Zákonom o ŠFRB je účelovým fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľskej zmluvy v ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, t.j. Zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

23. Vyššie uvedený právny názor je v súlade aj s rozhodovacou praxou, odvolací súd rovnako ako žalobca poukazuje na viaceré rozsudky súdov SR, ktoré predmetný zmluvný vzťah neposúdili ako vzťah spotrebiteľský, a to napr. rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 14C/323/2013-320, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/249/2016, rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 14C/183/2015-121, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 15Csp/130/2016, rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/1/2014, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 33/2012.

24. Podporne možno prihliadnuť aj na dôvodovú správu k novele zákona č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania, schválenej NR SR dňa 07.09.2017, podľa ktorej Zmluva o poskytnutí podpory nie je typovou, formulárovou zmluvou, a tiež ŠFRB nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ a podpora poskytnutá vo forme úveru nie je spotrebiteľskou zmluvou ani spotrebiteľským úverom.

25. Úverová zmluva uzavretá medzi stranami je teda úverovou zmluvou v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, na ktorú je potrebné aplikovať režim Obchodného zákonníka.

26. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

27. V zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka touto časťou zákona (tretia časť: obchodné záväzkové vzťahy) sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov okrem iných i záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka). Podľa ods. 4 touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov záväzkových vzťahov, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom.

28. Zmluva o úvere ako zmluvný typ je upravená výlučne v Obchodnom zákonníku v ust. § 497 a nasl., pričom v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi obchodné záväzkové vzťahy, ktoré sa spravujú treťou časťou Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu účastníkov, patria i záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere, keďže ide o tzv. absolútny obchod. Následne podľa ods. 4 cit. § 261 Obchodného zákonníka sa potom treťou časťou Obchodného zákonníka spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov zo záväzkových vzťahov, ktoré sa spravujú touto časťou zákona. Keďže v zmysle vyššie uvedeného vzťahu, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú ustanoveniami obchodného zákonníka, použitie obchodného zákonníka na tieto vzťahy ani nemôžu účastníci dohodou vylúčiť, keďže podľa § 263 Obchodného zákonníka sa strany zmluvných vzťahov nemôžu odchýliť okrem iných ani od ust. § 261 Obchodného zákonníka. To znamená, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, ktorým je i daný vzťah vzniknutý na základe zmluvy o úvere, si účastníci ani dohodou nemôžu dojednať, že sa budú spravovať iným zákonom - Občianskym zákonníkom.

29. Odvolací súd v tejto súvislosti rovnako ako žalobca podporne poukazuje na to, že Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 29.03.2012 sp. zn. 5Cdo/120/2010 dospel k záveru, že predmetná zmluva o poskytnutí podpory podľa zák. č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania obsahuje podstatné náležitosti úverovej zmluvy. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, ktorá je tzv. absolútnym obchodom, sa spravujú Obchodným zákonníkom a jeho použitie na tieto vzťahy nemôžu účastníci vylúčiť ani dohodou. Pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom, napr. Občianskym zákonníkom, lebo ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným.

30. Po vyriešení otázky, akými ustanoveniami ktorého zákona sa predmetný vzťah spravuje, bolo potrebným pristúpiť zodpovedaniu ďalšej spornej otázky - aké boli dôsledky odstúpenia žalobcu od predmetnej zmluvy.

31. V zmysle § 344 Obchodného zákonníka od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

32. V zmysle § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana toto plnenie vráti. Pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených.

33. Podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka, obsiahnutého v diele V - Zmluva o úvere, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

34. Z vyššie citovaného ustanovenia § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že odstúpenie od zmluvy sa nedotýka okrem iného tých ustanovení zmluvy, ktoré vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu povinnosť vrátiť finančné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o úvere a to dlžnú sumu i s úrokmi je typickým znakom, ktorý charakterizuje záväzkový vzťah, ktorý vzniká na základe zmluvy o úvere (§ 497, § 504, § 505, § 506 i § 507 Obchodného zákonníka). Povinnosť vrátiť prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o úvere po odstúpení od zmluvy nie je dôsledkom všeobecnej reštitučnej povinnosti vyplývajúcej z § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Vyplýva priamo z ust. § 506 Obchodného zákonníka, ktoré je vo vzťahu k všeobecnej úprave odstúpenia od zmluvy podľa § 344 a nasl., resp. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka špeciálnou úpravou (k rovnakému záveru prišiel i NS ČR vo veci sp. zn. 32 Cdo 513/2010). Odvolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že záväzok vrátiť prostriedky z úverovej zmluvy spolu s úrokom trvá aj po odstúpení od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka. V dôsledku toho aj keď žalobca od úverovej zmluvy odstúpil, nemení to nič na tom, že peňažné prostriedky boli žalovaným 1 a 2 poskytnuté, že dlh vznikol plnením na základe úverovej zmluvy.

35. NS ČR v rozsudku z 09.02.2000 sp. zn. 32 Cdo 1046/98 uzavrel, že odstúpením od zmluvy o úvere nezanikajú všetky práva a povinnosti strán z tejto zmluvy, ale iba tie práva, ktoré mal dlžník podľa zmluvy voči veriteľovi a im zodpovedajúce povinnosti veriteľa. Povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká a veriteľovi teda z tohto dôvodu nemôže vzniknúť nová pohľadávka podľa ust. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Odstúpením sa iba menia podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť plniť; dlžník naďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok dojednaných v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu. Povinnosť dlžníka vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi po odstúpení od zmluvy o úvere podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka, teda nepredstavuje „sekundárny záväzok“, ale záväzok „pôvodný“, ktorý sa odstúpením od zmluvy modifikoval vo svojej splatnosti.

36. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. I.ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napr. sp. zn. IV.ÚS 115/03, III.ÚS 119/03, III.ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04).

37. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudská práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, seria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, príp. iný účastník konania, stručne jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. (§ 157 ods. 2 O.s.p.) pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 410/03).

38. Súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou účastníka konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné (s ktorými sa súd musí vyrovnáť). Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Vetrenko v. Moldavsko (rozhodnutie z 18. mája 2010) uviedol, že opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľne (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.

39. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia, keď v danom prípade sa súd prvej inštancie dostatočne nevysporiadal s podrobnou argumentáciou žalobcu o nespotrebitel'skom charaktere zmluvného vzťahu medzi stranami, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojínštančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

40. Pokiaľ teda súd prvej inštancie návrh žalobcu zamietol výlučne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu, neprichádzalo do úvahy, aby odvolací súd v celom rozsahu nahradzoval úlohu súdu prvej inštancie, a preto odvolaciemu súdu nezostala iná možnosť, ako vecne nesprávny rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) a § 391 ods. 1 C.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

41. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec prejednať za stavu dodržania postupu opísaného vyššie a znova posúdiť žalobou uplatnený nárok, posúdiť jeho danosť v zmysle vyššie citovaných ustanovení Obchodného zákonníka a ďalších na vec sa vzťahujúcich ustanovení, vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je povinný v prípade potreby doplniť v závislosti na aktivite sporových strán a potom vo veci znova rozhodnúť o celom predmete konania, pričom výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení. V odôvodnení rozhodnutia je rozhodne nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

42. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

43. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).